

Невеличка, з прозаїчною назвою, вулиця Будівельна, що в Іванкові, вивела Віктора Кибенка в люди.

Звідси він пішов на останній шкільний бал. Звідси відправили його мама Ірина Йосипівна, батько Микола Кузьмич і сестричка Таня на навчання у Черкаське училище воєнізованої пожежної охорони.

Тут, на вулиці, залишилися його найвірніші друзі дитинства. Сюди привозив він і нових: був людиною з відкритим серцем, товариським і компанійським. Сюди привів він ніжку, свою наречену Тетяну. І обсм їм тут співали солов'ї, найкраще, найгрепетніше, бо, мабуть, знали, що ненадовго те кохання, що лише забринять ним серця, як забере Віктора Чорнобиль...

Не знатиме він, що через місяць після його смерті, 11 червня 1986 року, рішенням Іванківської селищної Ради народних депутатів вулицю Будівельну буде перейменовано на вулицю імені Віктора Кибенка...

Життя на ній триває. До школи звідси вже ходять діти його ровесників. Вулиця, як і раніше, працює, переборює труднощі нинішнього бугтя, вирішує різні проблеми, продовжує боротись з ліквідацією наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Така її доля.

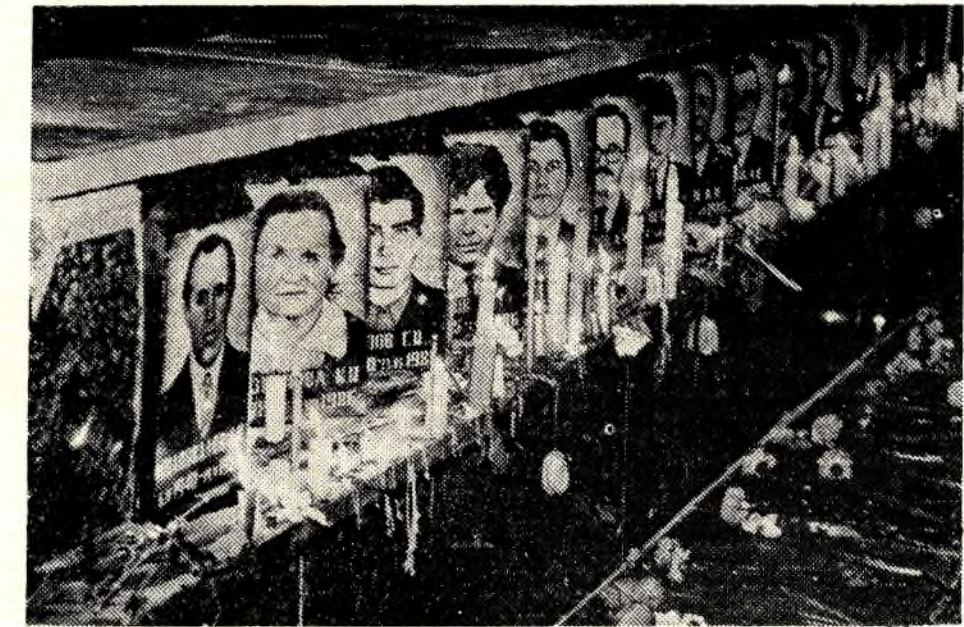
Наш кореспондент взяла інтерв'ю в трьох мешканців вулиці Віктора Кибенка. Вони і розкажуть, як відгукнулись в перші години аварії на ЧАЕС іванківські медики, змалюють соціальний портрет вулиці, поділяться думками про вирішення проблем, що стосуються не лише вулиці Віктора Кибенка.

РЕЖИМ РОБОТИ — ОСОБЛИВИЙ

(З розповіді головного лікаря Іванківської центральної райлікарні В. Г. РЯБУШЕНКА)

— Наша вулиця, вірніше її жителі, першими почали брати участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Особливо — лікарі і медичні працівники, які на ній живуть.

У ніч на 27 квітня 1986 року ЦРЛ пере-

йшла на особливий режим роботи і згідно з положенням «Про медичну службу цивільної оборони» почала виконувати функції голевної. Терміново були вивезені з терапевтичного, хірургічного, неврологічного, інфекційного і дитячого відділень в інші лікарні хворі, які потребували дальшого лікування. За кілька годин ЦРЛ була готова прийняти потерпілих із зони аварії. У сільській лікарні були відряджені досвідчені фахівці з Іванківської лікарні для надання кваліфікованої медичної допомоги евакуйованому населенню.

На базі ЦРЛ було створено приймально-сортувальне, приймально-евакуаційне і лікувальне відділення.

До 15 травня 1986 року на шляхах евакуації з 30-кілометрової зони ще не були розгорнуті стаціонарні пункти санітарної обробки, і працівники ЦРЛ і санітарно-епідеміологічної станції організували їх роботу власними силами. В той час вони стримували таке ж дозволе вантаження, як і люди, котрі працювали в 30-кілометровій зоні.

Читачів «ВЧ», мабуть, зацікавлять і такі факти. За період з 27 квітня по 15 травня 1986 року медики Іванківського району надали допомогу 3600 потерпілим від аварії на ЧАЕС. З них на стаціо-

нарному лікуванні перебувало 303 чоловіки, яким перелито 250 літрів альбуміну, 4600 — гемодезу, 25 літрів — крові. За цей час медперсонал лабораторії зробив 7 тисяч аналізів крові. А за кілька днів медики району провели йодову профілактику більше, як 40 тисячам мешканців району і переселенцям з Прип'яті та Чорнобильського району.

У перші дні ліквідації аварії у наш «прифронтовий» район приїхали 118 медичних бригад з України, десятки співробітників науково-дослідних інститутів з усього Радянського Союзу. І всіх їх ми прийняли, вирішили для них чимало — від побутових питань до розподілу обов'язків на виконання роботи. Все це яскраво свідчить, яке навантаження випало на весь наш колектив.

Тепер навіть уявити важко, який напружений і гіркий то був час. Хтохто, а медики розуміли, якою дорогою ціною обійдеться нам аварія. Маю на увазі не матеріальні витрати. А насамперед людські...

Четвертий зруйнований блок став могилою Валерія Ходимчука, а після Дня Перемоги не стало Віктора Кибенка. Мого близького сусіда. Хлопця з нашої вулиці. Героя з нашої вулиці.

Ми пам'ятаємо Вітою таким, яким він був: добрим, чуйним, молодим і красивим. Хтозна, можливо й існує в природі якась закономірність, що саме такі прості люди творять подвиги. Та краще б, щоб не такою дорогою ціною. І щоб назви вулиць присвоювали не посмертно, а за життя людей.

ЧОРНОБИЛЬСЬКІ ДІТИ ПОТРЕБУЮТЬ ДОПОМОГИ

(З розповіді завідувачі дитячим садком «Іванко» Р. А. ЄЩЕНКО)

— Наша вулиця — своєрідна, неповторна. На ній живуть дуже цікаві і працьовиті люди. Найбільше в нас багатодітних сімей. Степаненки мають п'ятеро дітей, Єщенко, Примаченки і Вожаденки — по троє. Як ми їх виховуємо? Звичайно. І разом з тим — ні. З дитячого садка дівчатка й хлопчики усвідомлюють, що погін з вулиці Віктора Кибенка. Є на нашій вулиці досвідчені лікарі. Один з них Анатолій Артемович Галіос. Він належить до славної династії медиків, які започаткували лікарню в нашому селищі. Лікарський «стаж» дитячої Галіосів — 100 років. А нещодавно наша вулиця святкувала 80-річчя Анатолія Артемовича. Знаєте

народну мудрість: добрий сусід — краще родича...

На вулиці Віктора Кибенка чи не найбільше квітів: у кожному дворі від першої посмішки весняного сонця — до льодоставу на нашому рівчачку — квітнуть гецинти, ромашки, троянди, хризантеми.

Є у нас і свої фермери, так би мовити на громадських засадах. Бо М. І. Вождаєнко (це про нього я веду мову) має основну роботу — завідуючого відділом спорту райради та по роботі з молоддю.

Народні умільці наші радують не лише сусідів. Ми раніше влітку проводили своєрідні свята — Дні вулиці. То Марія Галюс сама виставку вишиванок зробила: портрети, рушники, картини на чорнобильську тематику.

Але мені здається, що останнім часом наша вулиця стала більш зайнята суто життєвськими проблемами — жити стало тяжче. А як хочеться відновити свята на ній. До нас же на День вулиці люди звідусіль приїжджали, пам'ять Віктора Кибенка і його друзів по Чорнобиліу вшановували.

Багато дітей ровесників Віктора, відвідували і відвідують дитячий садок «Іванко». Третя частина із них — сини і дочки батьків, які працюють у тридцятикілометровій зоні.

Вони, як і всі хлопчики і дівчатка нашого дошкільного закладу, не обділені увагою педагогів і обслуговуючого персоналу. Раніше відчутну допомогу у наданні коштів для придбання наочності, іграшок, навчальних посібників нам надавали місцеві організації. Зокрема, відчутну турботу про малюків виявляли працівники Іванківського держлісгоспу, колектив якого очолює О. С. Тупик. Тепер і лісникам сутужно: вони і хотіли б допомогти, та й своєї організації не вистачає на соціальні потреби.

Наш дитсадок збудований п'ять років тому за методом «народної» будови: споруджували його представники багатьох

Мінчорнобиля та інших місся і для Кибенків. Річним для Миколи Кузьмича — Чорнобиль, бо звідси його корені. І таким же — Іванків: тут народилися і вирости його діти, пішли у світ незаними стежками.

Лише двадцять три судилося прожити Віктору. Коли настає весна, і біля пам'ятного знака на честь Віктора Кибенка, що встановлений на вулиці, яка носить його ім'я, з'являються проліски (їх при-

знак, впорядкування — садиба Кибенків. Два роки минуло, як пішов з життя Микола Кузьмич. Ірина Йосипівна з дочкою і її сім'єю переїхали у Львівську область. У їх будинку тепер тимчасово мешкають інші люди. І взагалі, кажуть, що є така думка, щоб цей будинок продати. А це неприпустимо для Іванкова, для всієї нашої зони і призоння. Єдине, що залишилось після Віктора — його оселя, острівок миру, щастя і надій юначих. Варто було б у ній створити музей героїв Чорнобиля.

Ми, сусіди Кибенків, знаємо, що ще за життя Миколи Кузьмича, в будинку була облаштована кімната музей Віктора Кибенка. Де її експонати тепер? Невідомо.

Багато цікавих матеріалів, присвячених героям Чорнобиля, зібрані й учні іванківських шкіл. Вони б також послужили для такого музею. Цей музей потрібен вже не нам, а дітям і внукам нашим, як засторога про Чорнобильську біду, як пам'ять про неї. А пам'ять, як відомо — не припадає, вона не продається.

Від автора. Слушні пропозиції подають жителі вулиці імені Віктора Кибенка. Вірно, що болить серце в Р. А. Єщенко, що не все необхідне є в дитячому садку, який вона очолює, для повноцінного розвитку дітей. Вірно, що прийшла пора впорядкувати вулицю і відкрити в селі Кибенків музей. Потрібно, щоб зацікавилась цим питанням Іванківська районна Рада, в першу чергу, щоб стала ініціатором реконструкції і згаданого пам'ятного знака, і садиби Кибенків. І стели на честь героїв Чорнобиля, яка височить у парку селища. Вірно, що відгукнувшись на це багато місцевих організацій і підприємств, та й мілісгерств, знайдуться і кошти. Бо все-таки тепер найбільше нас єднає Чорнобиль...

ТУТ ВІКТОРУ СПІВАЛИ СОЛОВ'Ї

підприємств і організацій райцентру. Частина коштів на будівництво і на придбання меблів та інвентаря було виділено з чорнобильських фондів.

На той час «Іванко» найбільш відповідав вимогам навчально-виховного процесу — матеріальна база була міцною. Тепер же наші дітки не все необхідне мають для одержання в садку відповідних знань перед школою, не обладнаний спортивними спорудами фізкультурний майданчик. Проблеми є, їх немало. Та вихователі, няні, педагоги залишаються наодинці з ними. Куди, в які інстанції не звертаємось, щоб допомогли, виділили кошти для цього, скрізь лише обіцянки.

«Вестник Чорнобиля» має велику аудиторію. Може, хто з керівників організацій, які діють у 30-кілометровій зоні,

ПАМ'ЯТЬ НЕ ПРОДАЄТЬСЯ

(З розповіді дозиметриста спеціалізованого державного підприємства «Чорнобильськ» А. І. ДОЛГОВА).

З Чорнобилем мене пов'язала доля ще задовго до аварії на АЕС. Працював я тоді у міграційній ремонтно-будівельній дільниці, яка обслуговувала не лише Іванківський, але й Поліський і Чорнобильський райони. Сам я родом не з Полісся, і мене просто зачарував цей край, його завжди зелені ліси, сотні озера і озерця, які утворюються весною, коли виходять з берегів Прип'ять і Тетерів і шалено хитять свої хвилі сивий Дніпро.

Таким, а можливо, у стократ рідкішим був цей неповторний куточок По-

носьять сюди друзі, знайомі, а то й зовсім чужі люди), мене стискає біль у серці: скільки ж людей забрала від нас аварія на ЧАЕС?! І чи пам'ятаємо ми тих, хто першим став на герць з атсмною стихією 26 квітня 1986 року? Бо чим далі відходить від нас ця дата, тим більше тьмяніє пам'ять, стирається у повсякденних турботах і в пошуках за собою існування...

Добре, що більше як п'ять років тому на вулиці, де жила сім'я Кибенків, встановили цей пам'ятний знак, а на їхньому будинку — меморіальну дошку. Вони постійно нагадують людям, звідки б ті не прибули сюди, що Чорнобильська трагедія — біда всього світу.

Але з роками місцю, яке дало світові Кибенка, приділяється все менше і менше уваги. Чекає свого оновлення пам'ятний

Катерина ВОЛОВИК.
Фото Михайла ЗАГРЕБИ.